

Ansızın

– Mecit Aktürk · 25 Ocak 2013

"Kalem" kılıç olup gönül kırınca
Bir el, kulağını çeker ansızın.
Vidansız yüreği korku sarınca,
Dizde dermân kalmaz, çöker ansızın.

Özgürlük dediğin sınırsız değil
Kimse uyarmadan sen haddini bil!
İnatta ısrara olunca meyil
"Haddi aşma!" diyen, çıkar ansızın.

Arsız, sanır devran hep böyle gider
Dostluk dermek varken, düşmanlık güder
İlâhi adâlet tecellî eder
Kibir kalesini yıkar ansızın.

Çekirge misâli zıplarken hâzla
Kırılır kanadı gelen ikâzla
Kasvet yüreğine gelince fazla
Gözler, melûl melûl bakar ansızın.

Demini iyice alınca keder
Dil feryâda başlar, ah-û zâr eder
Sarsılıp itibar, olunca heder
Gözünden yaşları döker ansızın.

Şen şakrak halinden hiç kalmaz eser
Kaskatı kalbinde bir poyraz eser
İstese de artık, yazamaz, küser
Hayatından bezer, bıkar ansızın.

Dilinde sitekler; dertli, muzdârip
Bakar delik posta, yerlere serip
Eşşekten düşmüşe dönmüştür garip
İçini bir ateş, yakar ansızın.

Dost peşine düşer, Mecnûn misâli
İçler acısıdır perişân hâli
Buz keser mürekkep, söner hayâli
Düz yolda tökezler, seker ansızın.

Dil güzel söylerse ne güzel organ
Ne bir kem söz söyle, ne ol buyurgan
El için elinde tuttuğun urgan
Gün gelir boynunu sıkar ansızın!

Mecit AKTÜRK